

Re'ee – Deuteronomium 11:26 – 16:17

Aliyah 2 – Deuteronomium 12:11 – 12:28

In deze *aliyah* krijgen de Israëlieten te horen dat zij hun **offergaven**, tienden en heilige gaven **naar Jeruzalem** (de plaats die God uitkiest om zijn Naam daar te vestigen) moeten brengen. Ze mogen deze niet zomaar op elke willekeurige plek aan God offeren. Dit betekent ook dat het enige brandofferaltaar dat over mocht blijven, het brandofferaltaar in de Tempel in Jeruzalem zou zijn. Offers en heilige gaven mochten vanaf dat moment alleen nog in Jeruzalem gebracht worden.

Dit is een flinke inperking ten opzichte van hoe het altijd gegaan was. De aartsvaders bouwden op verschillende plekken altaren om hun offers aan God te offeren. Verder offerden de Israëlieten in de woestijn op alle verschillende plaatsen, waar de Tabernakel werd opgericht. Ook moesten de Israëlieten bij binnenkomst in het Beloofde Land op de berg Ebal een altaar oprichten en daarop offers brengen aan God.¹ Echter, op het moment dat het volk het Beloofde Land heeft ingenomen en God een plaats heeft uitgekozen om te wonen, mogen de offers alleen nog op die plaats geofferd worden. Kortom, de **offerdienst wordt gecentraliseerd** in Jeruzalem.

Waarom zou dit belangrijk zijn geweest? Waarom wilde God dat de Israëlieten alleen in Jeruzalem aan Hem zouden offeren? Ik denk dat dit te maken heeft met wat er in de eerste *aliyah* van de huidige *parshah* geschreven staat: ***Hun altaren moet u afbreken, hun gewijde stenen in stukken slaan, hun gewijde palen met vuur verbranden en de beelden van hun goden omhakken; en u moet hun naam uit die plaats doen verdwijnen*** (Deuteronomium 12:3). De Kanaänieten offerden op allerlei plaatsen aan hun goden. Als de Israëlieten ook op alle plaatsen zouden mogen offeren, zou het gevaar veel te groot zijn dat zij op dezelfde demonische plaatsen zouden gaan offeren en dat zij aan de verkeerde goden zouden gaan offeren.

Verder was het belangrijk dat het **volk Israël verenigd** zou blijven in politieke en religieuze zin. Een ander gevaar was namelijk dat alle stammen hun eigen ding zouden gaan doen en dat God vergeten zou worden. Het volk zou zichzelf niet langer als Gods volk beschouwen en verzwakt raken, wanneer alle stammen hun eigen weg zouden gaan kiezen. Daarom moesten zij minimaal drie keer per jaar allemaal naar Jeruzalem komen om hun offers en gaven daar te brengen. Zo konden zij verenigd blijven als volk en in hun toewijding aan God.

Heel interessant is in dit verband het gesprek van **Yeshua** met de Samaritaanse vrouw. De Samaritaanse vrouw maakt de volgende opmerking: ***Onze vaders hebben op deze berg aangebeden, en bij u zegt men dat in Jeruzalem de plaats is waar men moet aanbidden*** (Johannes 4:20). Bij aanbidding gaat het hier niet alleen om het opzenden van een gebed of het zingen van een lied, want dat kon men sowieso al op iedere plaats

---

¹ Deuteronomium 27:4-7.

doen. De vraag die de Samaritaanse vrouw hier aan Yeshua stelt is: 'Waar moet men God aanbidden door het brengen van offers?' De Samaritanen hadden hun tempel op de berg Gerizim gehad en de Joden offerden en aanbaden in de Tempel te Jeruzalem. Welke van de twee plaatsen was nu de juiste plaats?

Yeshua antwoordt hierop niet met: 'God heeft Jeruzalem uitgekozen om zijn Naam daar te laten wonen, dus daar moet God aanbeden worden met offers'. Nee, Hij antwoordt met de woorden: '*Vrouw, geloof Mij, de tijd komt dat u **niet op deze berg** (Gerizim) en ook **niet in Jeruzalem** de Vader zult aanbidden ... Maar de tijd komt en is nu, dat de ware aanbidders de Vader zullen **aanbidden in geest en waarheid**, want de Vader zoekt wie Hem zo aanbidden* (Johannes 4:21-23).

Yeshua decentraliseert het aanbiddingscentrum dus weer. God mag nu weer op iedere plaats aanbeden worden. Echter, er is wel een belangrijke verandering bij opgetreden. Het gaat nu **niet meer om letterlijke offers**, maar om offers in geest en waarheid. Onze offers worden vanaf Yeshua's komst in de geest opgezonden. Dit gaat om meer dan gebeden en liederen alleen, dit gaat over de **inwoning van God in ons hart**. Wij zijn een heilige Tempel van God geworden, waarin God Zelf woont. En in onze geest brengen wij offers aan God. Wij offeren ons hart en leven aan de Heer, door plaats te maken voor Hem in ons hart. Frappant is dan ook dat de **offerdienst** kort na Yeshua's dood is **gestopt**. De Tempel werd namelijk in het jaar 70 verwoest en sindsdien konden de letterlijke offers niet meer gebracht worden. Binnen het Jodendom begon men al snel de gebeden, zegeningen en lezingen als de offers te beschouwen. En zo kregen Yeshua's woorden hun vervulling, zelfs onder Joden, die Hem niet als Messias erkenden.

Waarom kon de aanbedding vanaf de komst van Yeshua weer gedecentraliseerd worden? Wel, de eenheid van het volk en de toewijding aan God, hoefde niet meer verankerd te zijn in een geografische plaats perse. De **eenheid en toewijding aan God**, wordt nu van binnen **door de Heilige Geest** bewerkt. Hij houdt Gods volk bijeen en geeft hen de gezamenlijke toewijding aan de Heer. Je zou kunnen zeggen: één letterlijke Tempel kwam ten val, maar nu lopen er **duizenden geestelijke Tempels** rond, waarin de Geest van God woont. God woont nu overal tegelijk.

Dit gezegd hebbende is het goed om erbij te zeggen dat **Jeruzalem** nog steeds een heel bijzondere rol speelt en ook zal gaan spelen in de Eindtijd. In deze stad zal Yeshua naar de aarde terugkeren en de Troon van zijn vader David gaan bestijgen. Op dat moment zullen alle volken naar Jeruzalem komen om daar de feesten te vieren, Thora te leren en God te aanbidden.² Bij de **Wederkomst van Yeshua** zal dus opnieuw een **centralisatie** van aanbedding en hemelse regering op gaan treden. Yeshua zal dan weer op een specifieke plaats op aarde aanwezig zijn. En daarmee zal God op een specifieke plaats in deze wereld komen wonen. Dit vraagt ook centrale aanbedding. Deze aanbedding zal zeker geen afbreuk doen aan de aanbedding in geest en waarheid, die overal plaats kan vinden, maar zal een **aanvulling** daarop zijn. De aanbedding kan dan ook weer letterlijk en materieel vormgegeven worden, door naar Jeruzalem te gaan en daar God te

---

² Jesaja 66:23, Zacharia 14:16-19.

aanbidden. Hoe dit er precies uit gaat zien en of er dan ook weer een vorm van letterlijke offerdienst zal zijn, dat zal de toekomst ons leren...

We zoomen nog wat verder in op de huidige *aliyah*. Hierin wordt ook gezegd dat **vlees** in principe **in iedere stad** gegeten mag worden, mits men het bloed eruit laat lopen. Voor het **heilige offervlees** geldt echter dat dit **in Jeruzalem** geofferd en gegeten zal moeten worden. Dit heeft ermee te maken dat alle offers in Jeruzalem gebracht moesten worden en dat dit vlees als heilig werd beschouwd en daarmee op een reine en heilige plaats gegeten moest worden.

Het is hierbij goed om te weten dat gewoonlijk **degene die een dier offerde** in de Tempel, daar zelf **ook van mocht eten**. Dit had wel als voorwaarde dat de persoon in kwestie in reine toestand moest verkeren, anders mocht hij niet eten van het heilige vlees. De schouder, kaken en maag van het dier moest men echter aan de priesters geven.³ Dit was hun deel om te eten. Dit was niet bestemd voor de offeraar. Verder vormt het brandoffer een uitzondering hierop, want het brandoffer werd in zijn geheel geofferd op het altaar. Daarvan werd in het geheel niet gegeten.

Het centrale punt van de huidige *aliyah* is het verschil tussen **heilig vlees** en **profaan vlees**. Het eerste moest in reine toestand in Jeruzalem gegeten worden. Het tweede mocht door reine en onreine mensen in alle steden gegeten worden, mits het bloed op de aarde was uitgegoten. Er staat dan nog bij dat dit vlees gegeten mag worden, **zoals een hert of gazelle**. Deze dieren werden in de jacht gevangen en daar werd nooit een offergave van gebracht in de Tempel. Dit waren namelijk geen gedomesticeerde dieren en zij behoorden dus niet tot een kudde. De offers en eerstelingen werden alleen uit de eigen kudde aangeboden.

Nu komen **jagers** er niet zo best van af in de Bijbel. De voorkeur gaat duidelijk naar **herders** uit. Dit heeft ermee te maken dat herders op een zorgende en beschermende wijze bij hun dieren betrokken waren. Jagers missen dat gedeelte. De Bijbel geeft de voorkeur aan verzorgende en pastorale mensen, boven mensen die het leven van een dier puur voor hun eigen belang en genot gebruiken.

In onze *aliyah* wordt dus eigenlijk de suggestie gewekt: het is wel toegestaan om vlees te eten op iedere plaats, maar het is **niet ideaal**. Er zit een gevaar aan, namelijk dat je jouw eigen kudde ook als 'gebruiksvoorwerpen' gaat beschouwen. Daarom is het extra belangrijk dat er ook offergaven gebracht worden. Daarmee wordt de **waardering voor het leven** tot uitdrukking gebracht. Men slacht dan niet zomaar een anoniem dier of een hele kudde tegelijk, maar men slacht heel bewust en met een aanbidde houding een specifiek dier uit de kudde. Het vlees wordt daarbij als heilig beschouwd. Men kan daar niet zomaar mee doen wat men wil; er zitten bepaalde regels aan. Dit voedt het respect voor het leven.

---

³ Deuteronomium 18:3.

Dat er zoveel aandacht wordt gevraagd specifiek voor het eten van vlees en voor het heilige offervlees, laat zien dat we zorgvuldig met dieren en met vlees om moeten gaan. Dit staat in schril contrast met de **slachthuizen** in onze moderne samenleving. Daar is het respect voor leven ver te zoeken. Dit is niet hoe God het bedoeld heeft.

Het bijzondere van het offervlees en de tienden, die naar Jeruzalem gebracht moesten worden, is dat men het grootste deel daarvan **zelf mocht opeten**. Men moest dit eten in Jeruzalem, voor het aangezicht van de Heer, en dat met een blij en dankbaar hart doen.⁴ Dit gaat dus over meer dan het geven van gaven alleen. Het gaat om het **genieten** van Gods zegeningen **voor Zijn aangezicht** (in Jeruzalem).

Dit laat zien hoe belangrijk God het **samenleven** vindt. God wil niet dat zijn volk uit **eenzame jagers** bestaat, uit mensen die alles helemaal alleen doen en er helemaal alleen van genieten. God wil juist een samenleving waarbij gezamenlijk genoten wordt, voor zijn aangezicht. Drie keer per jaar moesten alle mannen, liefst met hun gezinnen, naar Jeruzalem komen om daar de goede gaven te genieten samen met God en met hun volksgenoten. Hoe teruggetrokken je ook mocht leven, drie keer per jaar moest je daar in elk geval een uitzondering op maken. Het genieten was een **gezamenlijke en dankbare activiteit**. Hierbij mochten de Levieten en arme mensen niet vergeten of overgeslagen worden. Daar wordt in vers 19 nog kort naar verwezen.

Yeshua is een grote stap verder gegaan, dan de Thora ooit kon gaan. Yeshua heeft zijn **Lichaam voedsel** genoemd en zijn **Bloed drank**. In Johannes 6:53 zegt Yeshua: *'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als u het vlees van de Zoon des Mensen niet eet en zijn bloed niet drinkt, hebt u geen leven in uzelf.* Je kunt je voorstellen hoe afschuwelijk dit geklonken moet hebben in de oren van zijn Joodse toehoorders. Bloed mocht niet gegeten of gedronken worden. Dit gold voor dieren en zeker ook voor mensen. Maar waarom kunnen wij Yeshua's bloed dan wel drinken?

Dit heeft met de reden te maken waarom het bloed niet gegeten en gedronken kon worden. God zegt daarover in Leviticus 17:11: *Want de levensziel van het vlees is in het bloed, en Ik heb dat Zelf voor u op het altaar gegeven om voor uw leven verzoening te doen. Want het is het bloed dat door middel van het leven verzoening bewerkt.* De reden dat bloed niet geconsumeerd mocht worden, is dat het bloed ter verzoening gegeven was. Dit gold ook van Yeshua's bloed, dat was ook ter verzoening gegeven aan het kruis.

Er is echter een groot verschil tussen het bloed van dieren en het bloed van Yeshua. In Hebrëen 9:12 en Hebrëen 10 staat dat het **bloed van de offerdieren** geen echte verzoening konden bewerken. Deze offers moesten **steeds herhaald** worden. Het bloed van Yeshua was echter voor één en voor altijd genoeg. De verzoening is daarmee volkomen rond. De dieren moesten steeds in plaats van mensen sterven, maar zij konden hun leven niet aan de mensen geven. **Yeshua** stierf in onze plaats, maar gelijktijdig **gaf Hij ons zijn leven**. Hij gaf zijn bloed, zijn ziel aan ons. Hij leeft nu in ons. Wij hebben

---

⁴ Deuteronomium 14:22-29.

daadwerkelijk deel aan zijn leven en bloed. Wij hebben geen leven in onszelf als wij Yeshua niet op geestelijke wijze eten en drinken.

Yeshua is de vervulling van het **heilige offervlees**. Zijn vlees en bloed brachten verzoening op het hemelse altaar. En zijn vlees en bloed worden op een heilige plaats gegeten. Wij zijn immers Tempels van de Heilige Geest geworden. Hoewel wij overal het **avondmaal** kunnen gebruiken en niet alleen in Jeruzalem, eten wij toch op een heilige plaats. Overal waar wij zijn is Gods heilige Tempel aanwezig. Verder eten we in reine toestand, want we zijn geestelijk rein geworden door het offer van Yeshua. Daarom is het wel belangrijk dat we het avondmaal met broeders en zusters nuttigen, die hun leven aan Yeshua hebben gegeven, zodat de tafel van de Heer niet verontreinigd wordt.

Laten we het Lichaam en Bloed van Yeshua dan ook **als heilig beschouwen** en zo behandelen. We kunnen Yeshua tot ons nemen door Woord, gebed, toewijding, etc. Maar hét teken wat Yeshua hier zelf voor gaf was het avondmaal. Laten we dit avondmaal bewust tot ons nemen en beseffen dat het een **offermaaltijd** is. Het heeft Yeshua alles gekost. Hij offerde zijn leven op het altaar van God, zodat wij Hem konden eten en drinken. Dat is een heilige zaak, waarop we nog lang kunnen mediteren...

Wat hebben we nu geleerd?

1. Offers mochten alleen in de Tempel in Jeruzalem gebracht worden
2. Wij brengen nu geestelijke offers op iedere plaats
3. De Heilige Geest zorgt voor eenheid en toewijding aan God
4. Bij Yeshua's Wederkomst wordt Jeruzalem weer het aanbiddingscentrum
5. Vlees mag overal gegeten worden
6. Het is belangrijk om met respect met dieren en vlees om te gaan
7. God wil dat we zorg dragen voor al het leven
8. God verlangt dat we samen genieten voor zijn aangezicht
9. Yeshua's Lichaam is Voedsel en zijn Bloed is Drank
10. Yeshua deed niet alleen verzoening, maar gaf ons ook zijn eigen leven
11. Yeshua's offer was voor eens en altijd genoeg
12. Het avondmaal is een heilige maaltijd